

En annorlunda tid

Jag ser suddigt. Mina ögon är blanka. Strax fylls mina ögon med vatten. Sedan rinner massvis med tårar ner för mina kalla kinder. Jag sätter mig ner på bänken. Jag vill inte se mer. Nu förklarar prästen att gammelfarmor är död. Mamma kramar om mig. Sedan ska mamma och pappa gå runt kistan, men jag vill inte följa med. Nu är begravningen slut. Jag håller mina föräldrar i varsin hand medan vi går ut. Ute är det fuktigt av dagg. Vi går in i bilen och åker till vårt hus nära Neglinge gård. Mitt hus är byggt 1906 och de som byggde järnvägsspåret har bott där. Jag hänger upp min jacka och då fastnar min blick på något. I en fönsterglugg står ett fotografi. Ett fotografi på gammelfarmor. Då påminns jag om hennes gamla, gamla sagor som hon berättat för mig när jag var liten.

Jag har inte kunnat sluta tänka på sagorna. Det är som om någon har klistrat fast den tanken i min hjärna, så när pappa kommer för att säga godnatt frågar jag om han inte kan berätta en saga. Samtidigt som jag ställer frågan kommer jag på att det kan vara lite känsligt men istället så sätter han sig på sängen och börjar berätta. Mina ögonlock blir tyngre och tyngre och sedan hör jag inget mer. När jag vaknar nästa morgon kommer jag nästan inte ihåg något av vad pappa berättade igår. Jag ser på klockan. Den är redan 08:12! Jag slänger på mig de kläder jag hittar, springer ner för trappan och tar ett äpple. Jag springer ut men i samma sekund kommer jag på att jag skulle låsa. Jag kastar mig in igen, tar nyckeln och låser. Äntligen är jag på väg mot skolan.

Vår sista lektion är historia. Idag pratar vi om Neglinge gård. Fröken berättar att Neglinge gård överlämnades som gåva från Järnvägs AB. Sen så berättar hon att 1853 övergick Neglinge by till Neglinge gård och att gården nu ägs av Nacka Kommun. Innan skolan är slut får vi en uppgift, vi ska ta reda på mer om Neglinge gård. Jag går direkt hem. Jag tänker att jag ska göra uppgiften men först hälsa på gammelfarmors gravsten för idag har jag tänkt på henne lite extra. Jag börjar gå mot kyrkogården vid Uppenbarelskyrkan. När jag är framme lägger jag några blommor och bara tittar. Sedan tittar jag runt på de andra gravstenarna och jag kan inte slita bort blicken från en. Det är en som sticker ut, som är lite annorlunda. Jag går fram till den och jag kan inte förstå vems det är. Det är självaste Knut Agathon Wallenbergs gravsten. Född 19 maj 1853. Död 1 juni 1938, läser jag tyst för mig själv. Vågar jag nudda stenen? Jag böjer mig försiktigt fram och snuddar vid gravstenen. I nästa sekund snurrar allt. Det snurrar och snurrar. Sedan ser jag bara svart och vitt. Svart och vitt, svart och vitt. Jag sluter ögonen. När jag tittar igen ser jag normalt. Men lite annorlunda ut. Alla gravstenar är inte på plats, som det var förut. Jag bestämmer mig för att gå hem men också på vägen är inte allt som det var förut. När jag ser mitt hus krockar jag in i en människa. När jag kollar upp ser jag vem det är. Den personen är prick lik den självaste Knut Agathon Wallenberg. Så det måste vara han! Men hur är det möjligt? Kan jag verkligen ha rest tillbaka i tiden?

-Ursäkta, men vilket år är det? frågar jag mannen.

-Året är 1917, var det något mer? svarar mannen.

Jag säger nej och springer iväg. Tänk om jag aldrig kommer hem igen! Men sedan kommer jag på att det här är perfekt för min uppgift. Jag börjar sakta ner till gång. När jag är framme vi Neglinge gård ser jag att allt är mer nymålat. Jag bestämmer mig för att ta reda på mer om ladan. När jag är framme vid ladan ser jag en skylt. Ladan användes förr till att förvara säd, foder och förmodligen redskap, står det på skylten. Innan jag går in känner jag på golvet. Tur! Det är stadigt. Nedreplanet är uppdelat i två rum. I det andra rummet finns en karta.

På kartan ser jag att ladan ligger söder om Slingerstigen och att den tillhör Nedergården. Jag kollar lite mer på kartan och ser att ladan också ligger i vinkel med Bindstugan. Det finns också en övervåning men i trappan är det mörkt så jag vågar inte gå upp. Jag känner att jag nöjer mig med den faktan jag har om ladan och bestämmer mig för att ta reda på fakta om en annan lite byggnad. När jag ska gå till jordkällaren ser jag en dam. Jag springer fram och frågar om inte kan lite fakta om Neglinge gård och det kan hon! Hon berättar att 1959 blev Neglinge gård hembygds gård för saltsjöbaden. Sedan berättar hon en tolkning. Bor på nageln betyder att man bor på en lång udde. Jag tackar så mycket och går iväg. Nu måste jag verkligen hem. Men hur? Då kommer jag på att jag nuddade Knut Agathon Wallenbergs grav så jag kanske kan fråga han. Men var ska jag hitta honom? Just det! Det var ju han som byggde Grand Hotell så man kanske kan hitta honom där. Jag börjar promenera dit. På vägen dit tycker jag att alla kollar på mig lite underligt men det bara struntar jag i. Det blir en lång promenad, men nu är jag äntligen framme. Jag går in och där står han i en klunga omringad av människor. Jag tränger mig förbi så jag står öga mot öga med Knut.

-Ursäkta, men kan vi prata ostört? frågar jag.

Knut bara nickar och går iväg. Jag följer efter. Han leder mig till ett rum där det bara finns två vita stolar och ett bord. Vi sätter oss ner. Knut börjar prata direkt.

-Jag vet vad du har råkat ut för. Det har hänt flera barn i din ålder, unga dam. Jag ska berätta hur du kommer hem.

-Så jag ska bara gå till Uppenbarelskyrkan som byggdes 1913, nudda din mammas grav och så är jag hemma, säger jag.

-Nudda W:et i Wallenberg, så kommer allt gå bra, svara Knut.

Jag tackar så mycket och springer iväg. Nu måste jag verkligen skynda mig. Jag springer ut från Grand Hotell. Jag tror jag vet vägen, det måste jag göra. Jag ser en man. Han har ögonlapp och röker. Han tittar på mig med sitt öga. Det känns som han vill mig något. Han börjar gå mot mig och sedan springa. Då springer jag med. Det jag snabbaste jag kan. Sen ser jag Uppenbarelskyrkan. Jag kommer närmare och närmare men mannen gör också det. Nu måste jag bara leta efter gravstenen. Där är den! Jag känner något. Det är mannen som har kommit ännu lite närmre. Jag kastar mig till gravstenen, nuddar W:et och äntligen är jag på väg hem. Nu snurrar allt. Sedan ser jag bara svart och vitt. När jag öppnar ögonen ser jag kyrkan och Knuts grav. Nu är jag hemma och det är skönt men ändå lite tomt. Undra vad den där mannen ville. Jag blickar tillbaka på min resa genom tiden. Jag kommer på en sak. Saken är den att på varje minne är mannen där. En liten bit av mannen är där.